

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: nezl. **M. Ž.**, zast. zákonnou zástupkyní E. Ž., právně zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou, se sídlem U Soudu 388/1, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 7. 2015, č. j. 29 Ad 13/2014 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/6598/14/4S-KHK, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Hradci Králové (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 4. 2014, č. j. 31055/2014/HKR, kterým bylo rozhodnuto o snížení příspěvku na péči z 9.000 Kč na 6.000 Kč měsíčně od 1. 5. 2014. Žalobce byl totiž nově posouzen dle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, jako osoba závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni – středně těžká závislost. Žalovaný vydal své rozhodnutí na základě lékařských posudků Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) ze dne 18. 6. 2014 a 26. 6. 2014. Bylo zjištěno, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (následky dětské mozkové obrny) žalobce nezvládá čtyři základní životní potřeby (stravování, oblékání a obouvání, péče o zdraví, osobní aktivity).

[2] Žalobou podanou dne 29. 8. 2014 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného a domáhal se jeho zrušení. Žalobce uváděl, že k rozhodnému dni 1. 5. 2014 nedošlo k žádné změně

zdravotního stavu, která by takové snížení odůvodnila. Právní zástupkyni žalobce nebylo jasné, proč v rámci sociálního šetření nedošlo k faktickému ověření toho, jak žalobce jednotlivé životní potřeby provádí. Žalobce u mobility poukazoval na to, že ujde nejvýše 500 metrů, potom musí pro únavu využít kočáru, případně se není schopen soustředit na výuku či jinou činnost. Chůzi po schodech nezvládá bez opory, v neznámém prostředí vůbec. K orientaci uvedl, že není orientován časem a místem, aby zvládl dojít v místě svého bydliště např. ke knihovně nebo ke kostelu. Kvůli absenci jemné motoriky není v případě oblékání a obouvání schopen zapnout zip, knoflíky a obout se do kotníkové zpevněné obuvi. Oblečení si přitom vybírá podle nálady, nikoli podle klimatických podmínek. K tělesné hygieně uvedl, že není schopen provést sám hygienu umytím celého těla bez pomoci rodičů s ohledem na svou nestabilitu, protože nemůže stát na jedné noze při vstupu do sprchy či vany. Jeho věku neodpovídá ani vybízení rodičů k tomu, aby si umyl ruce či celé tělo. Sedátka či protiskluzové podložky nejsou použitelné při vstupu a výstupu z/do sprchy či vany a madlo napomáhá udržení stability při vstupu do vany pouze částečně. K posouzení výkonu fyziologické potřeby žalobce předestřel, že občas nepoužije včas toaletu, není schopen používat hygienické prostředky a provádět důkladnou očistu. V otázce péče o zdraví nebyl schopen sám dodržovat léčebný režim a provádět stanovená cvičení. Stejně tak nebyl schopen vykonávat osobní aktivity obvyklé jeho věku. Neschopnost zvládat základní životní potřebu stravování nebyla zpochybňována. Žalobce se proto domníval, že měl být hodnocen jako osoba závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve III. stupni – těžká závislost.

[3] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 2. 7. 2015, č. j. 29 Ad 13/2014 - 51, zrušil výše uvedená rozhodnutí obou správních orgánů a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady právního zastoupení. Krajský soud konstatoval, že nemohl seriózně přezkoumat oprávněnost žalobních tvrzení, že žalobce není schopen zvládat alespoň jednu z dílčích aktivit základních životních potřeb: mobilita, orientace, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby dle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška o sociálních službách“). Zjištění ze sociálního šetření totiž nepostavila schopnost zvládat dílčí aktivity uvedených potřeb napevno a posudková komise žalobce osobně neviděla.

[4] Krajský soud tak nepovažoval za jisté, zda je žalobce schopen chůze po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, je-li schopen bez zásadní pomoci se mýt a osušovat jednotlivé části těla a provádět celkovou hygienu. Poukázal na žalobu, v níž bylo rovněž namítáno, že žalobce není schopen provádět zcela samostatně očistu a používat hygienické pomůcky po výkonu fyziologické potřeby. Za zcela nedořešenou potom shledal i otázku používání dopravních prostředků, kdy rodiče vozí žalobce na potřebná místa právě z toho důvodu, že není schopen samostatně používat dopravní prostředky nejen pro fyzické postižení, ale i pro to, že není schopen se řádně orientovat v místě a čase.

[5] Jelikož všechny tyto otázky bylo potřeba seriozně postavit napevno, řádně odůvodnit a v posuzovaném případě zjištění pro takový závěr chyběly, krajský soud dospěl k závěru, že byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Sociální šetření a posudkové hodnocení měly věc doplnit a řádně se vypořádat s žalobcem namítanou neschopností zvládat dílčí aktivity základních životních potřeb.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

pokračování

[6] Kasační stížností ze dne 16. 7. 2015 napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek krajského soudu. Stěžovatel se ve vztahu k posudkovému hodnocení domnívá, že osobní prohlídka žalobce nebyla nezbytnou podmínkou pro vydání lékařského posudku, pokud měla posudková komise dostatek odborné lékařské dokumentace, na jejímž základě byla schopna posoudit zdravotní stav žalobce. Stěžovatel přitom poukázal na řadu lékařských zpráv, které měla posudková komise k dispozici. Ačkoli krajský soud považoval prohlídku žalobce za nutnou, neuvedl, v čem spatřoval zdravotní dokumentaci za nedostatečnou, proto stěžovatel považuje jeho rozhodnutí za nesrozumitelné.

[7] Stěžovatel se dále vyjádřil k základní životní potřebě – mobilita. Posudek posudkové komise se otázkou mobility žalobce zabýval velmi podrobně. Žalobce dosáhl lokomočního stádia 7, kdy je schopen samostatné chůze; dle klasifikace GSFSC se jedná o stádium II – žalobce je schopen chůze s jistým omezením a pomůcky pro chůzi nevyžaduje od čtyř let věku. Posudková komise hodnotila mobilitu tak, že neshledala takovou tíži postižení, pro kterou by nebyl schopen zvládat tuto potřebu v rozsahu daném posudkovými kritérii. Ačkoli to nebylo v posudku výslovně uvedeno, je zřejmé, že byla hodnocena i chůze po schodech. Navíc v žádném z lékařských nálezů ani v sociálním šetření není uvedeno, že by chůzi po schodech nezvládal. Z vyjádření jeho matky potom vyplývá („*schody nezvládá sám, musí se pořád něčeho držet*“), že chůzi po schodech zvládá s oporou dle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách v přijatelném standardu.

[8] V otázce základní životní potřeby hygiena má stěžovatel za to, že zvládání této potřeby je v posudku dostatečně odůvodněno, neboť z lékařských zpráv nevyplývá takové postižení žalobce, pro které by neměl být schopen tuto potřebu zvládnout. Z posudku vyplývá, že žalobce zvládne stát, horní končetiny jsou mírně postiženy v kvalitě jemné motoriky, což nebrání zvládnutí samostatného mytí a sušení částí těla – je schopen písemné komunikace. Pokud žalobce namítá, že nezvládá vstup a výstup z vany, ze sociálního šetření vyplynulo, že má k dispozici bezbariérový sprchový kout, což stěžovatel považuje za adekvátní alternativu, a žalobce může zvládat tuto potřebu v přijatelném standardu. Posudková komise k tomu dodala, že zvládnutí této potřeby se hodnotí i s využitím vhodných facilitátorů. Žalobce rovněž namítá, že je třeba ho pobízet k provádění tělesné hygieny. Mentální schopnosti žalobce jsou však hodnoceny v pásmu mírného podprůměru, logické uvažování a abstraktně-vizuální myšlení v pásmu lehké mentální retardace, což není takové postižení, pro které by nezvládal tělesnou hygienu bez pobízení. Pokud je v posudku uvedeno, že žalobce nemá takové postižení, které by mu neumožňovalo tuto potřebu zvládnout, byla zde hodnocena postižení tělesná i mentální. Stěžovatel v té souvislosti poukazuje na § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách, podle něhož je třeba hodnotit nezvládání základních životních potřeb pouze ve vztahu ke zdravotním postižením. Nepřihlíží se proto k potřebě dohledu, která z funkčního dopadu nepříznivého zdravotního stavu nevyplývá.

[9] Stejně tak v případě výkonu fyziologické potřeby nemá žalobce tělesné postižení, které by mu bránilo provést očistu po výkonu fyziologické potřeby a jeho rozumové schopnosti jsou k tomu dostatečné. Pokud matka žalobce tvrdí, že očistu reálně nezvládá, stěžovatel poukazuje na to, že podle posudku zde není příčinná souvislost mezi neschopností zvládat tuto potřebu v potřebném rozsahu a poruchou funkčních schopností žalobce.

[10] Stěžovatel se rovněž domnívá, že byla v posudku řešena otázka používání dopravních prostředků z hlediska mobility a orientace. Pokud jde o zvládání mobility, žalobce je schopen samostatné chůze bez použití pomůcek a je schopen zvládnout schody při použití bariérových dopravních prostředků. Posudková komise měla k dispozici též propouštěcí zprávu Státních

léčebných lázní Janské lázně, podle níž žalobce ujde asi 500 metrů. V případě zvládnání potřeby orientace se mentální schopnosti žalobce pohybují v pásmu lehkého podprůměru, v logickém uvažování a abstraktně vizuálním myšlení zasahují hluboko do pásma lehkého mentálního postižení. V podkladové dokumentaci tak nejsou doložena tak závažná postižení mentálních schopností či jiná postižení duševních schopností, která by odůvodňovala nezvládnání potřeby orientace v rozsahu daném posudkovými kritérii a s přihlédnutím k věku. Navíc žalobce zvládá třetí třídu základní školy s asistentem. Posudková komise měla k dispozici i psychologický nálezný SPC Hradec Králové, v němž jsou hodnoceny rozumové schopnosti žalobce, školní dovednosti a socioemoční vývoj. Stěžovateli tak není zřejmé, jaká další ověření a postavení najisto krajský soud vyžadoval. Pokud rodiče vozí žalobce autem, neznamená to, že není schopen z hlediska dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jeho funkčních dopadů zvládat orientaci a mobilitu v takovém rozsahu, aby mohl používat hromadné dopravní prostředky přiměřeně svému věku.

[11] Stěžovatel se dále domnívá, že krajský soud vyžaduje, aby se posudek vyjádřil ke všem zákonným kritériím základních potřeb, což ale stěžovatel nepovažuje za nezbytné. Krajský soud zároveň nerozlišuje mezi neschopností zvládat základní životní potřeby v příčinné souvislosti se zdravotním stavem a v důsledku jiných důvodů dle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách. Přitom zcela rezignoval na hodnocení rozhodnutí žalovaného a zvládnání základních životních potřeb z hlediska § 9 odst. 4 citovaného zákona a s ohledem na věk žalobce ve smyslu § 10 téhož zákona.

[12] Při posudkovém hodnocení dětí existuje velmi tenká hranice mezi příčinami nezvládnání základních životních potřeb, a to zdravotním postižením dítěte, péčí rodičů a povahovými vlastnostmi dítěte ve vztahu ke schopnosti a chuti učit se. Proto mohou být i mezi stejně starými zdravými dětmi velké rozdíly ve zvládnání některých činností, jež jsou zároveň kritérii pro posuzování zvládnání základních potřeb. Očista po výkonu fyziologické potřeby je v deseti letech již péčí mimořádnou, je však třeba zvažovat také příčinu této neschopnosti, která dle posudkového hodnocení není dána tělesným ani mentálním postižením žalobce. Naopak nezvládnání cestování hromadnými dopravními prostředky bez doprovodu v deseti letech se žalovanému jako mimořádné nejeví. Přitom žalobce dle psychologického nálezu SPC Hradec Králové oslabuje rozvoj vlastních kompetencí tím, že pracuje pod vedením asistentky pedagoga.

[13] Krajský soud sice vytýká stěžovateli, že sociální šetření nebylo dostatečné a ukládá mu jeho doplnění, neuvádí však, v čem nedostatky spatřuje a v jakém smyslu má být sociální šetření doplněno, v čemž stěžovatel spatřuje nesrozumitelnost rozsudku. Sociální šetření má své limity, neboť nemůže posuzovaného zatěžovat nad běžnou míru a musí dbát na to, aby nebylo pro něj ponižující. Vychází proto zejména z rozhovoru a pozorování, což jsou nejběžnější a doporučované metody sociálního šetření. Naopak nepřichází v úvahu faktické ověřování například schopnosti provádět celkovou hygienu, chůzi, stravování a očistit se po toaletě. Závěry sociálního šetření jsou subjektivním pohledem sociálního pracovníka. Subjektivní je vzhledem k pohovoru a pozorování i pohled posuzovaného či jeho rodinného příslušníka. Sociální pracovnice postupovala při svém sociálním šetření dne 13. 2. 2014 standardním způsobem. Stěžovatel spatřuje vadu řízení i v tom, že se soud nezabýval vyjádřením žalovaného ke zvládnání jednotlivých základních životních potřeb žalobce. Krajský soud vzal v úvahu jen žalobcovy námitky a nezabýval se dále argumentací žalovaného.

[14] Žalobce se ke kasační stížnosti ve lhůtě stanovené zdejším soudem nevyjádřil.

III.

Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen pověřeným zaměstnancem s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

[19] Záznamem ze dne 13. 2. 2014, č. j. 17873/2014/HKR, zaznamenala sociální pracovnice sociální šetření ze stejného dne. Záznam provedla na základě rozhovoru s žalobcem a jeho matkou. Matka uvedla, že se žalobce přetočí na lůžku z boku na bok, sám vstane z lehu i ze sedu. Vydrží sedět 30 minut a stát 5 minut. Po domě přechází sám, schody prý sám nezvládá, musí se pořád něčeho držet. Venku není schopen ujít delší trasu, matka ho vozí v kočárku. Je schopen ujít 200 metrů. Hromadnou dopravu nevyužívá; rodiče ho vozí autem. Předměty je schopen si přemístit. Dobře vidí a slyší. Mentální schopnosti se odvíjí od lehké mentální retardace. Matka uvedla, že je orientován v osobách, ale v místě a čase je prý zmatenější. Ústní komunikace byla dobrá, ale žalobce občas odbíhal od tématu; písemnou domluvu zvládá vůči svému věku dobře. Rohlík si nenamaže – studenou stravu mu připravuje matka. Nají se sám, ale nemá kousací reflex; musí mít rozmixovanou stravu. Snaží se jíst přiborem, ale moc mu to nejde; proto používá lžiči. Žalobce je schopen se obléct i obout, ale musí být zkontrolován, protože není schopen určit vhodné oblečení vzhledem k roční době. Ranní hygienu provádí s dozorem a připomínáním rodičů; s celkovou hygienou mu musí rodiče pomáhat. Nehty mu stříhají rodiče. Na toaletu si dojde; nepoužívá inkontinenční pomůcky. Pokud je nemocný nebo ho něco bolí, řekne si rodičům, kteří mu připraví léky. Spotřebiče, světla a kohoutky je schopen zvládnout. Pokud má po sobě uklidit nebo nějak pomoci, musí ho rodiče neustále upomínat, aby to udělal. Žalobce chodí do třetí třídy základní školy; k dispozici má asistenty. Žije s rodiči a mladší sestrou. Sociální vztahový rámec: PC, jedenkrát týdně hraní ping pongu v organizaci Integra, čtení, hra s hračkami. Žalobce bydlí v rodinném domku. V patře koupelna s vanou a klasická toaleta. V přízemí bezbariérový sprchový kout a toaleta. Žalobce žije na vesnici; obchod i hromadná doprava jsou pro něj daleko.

[20] Posudkový lékař v posudku o zdravotním stavu ze dne 14. 2. 2014, zn. LPS/2014/980-HK_CSSZ, popsal u žalobce dětskou mozkovou obrnu – lehkou triparetickou formu, poruchu orofaciální motoriky a mentální schopnosti v pásmu mírného podprůměru, což posoudil za dlouhodobě nepříznivý stav. Žalobce chodí sám bez opory a pomůcek, problémy mu činí chůze v nerovném terénu, schody zvládá s oporou, nutnost častějšího odpočinku, zhoršena pohybová koordinace a velká únava při chůzi – na delší vzdálenost je převážen autem. Žalobce má lehké mentální postižení s nerovnoměrným rozvojem rozumových schopností. Jeho řeč je mírně dyslalická, vcelku dobře srozumitelná a pokračuje logopedická péče. V péči ORL pro zhoršený sluch vpravo. Zrak v normě. Sociální šetření odpovídá zjištěnému zdravotnímu

stavu. Lékař hodnotil žalobce závislostí ve II. stupni, protože nezvládal základní životní potřeby: mobilita, stravování, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity.

[21] Odvoláním ze dne 25. 4. 2014 napadl žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 4. 2014, č. j. 31055/2014/HKR. Namítal, že v roce 2012 mu byla přiznána potřeba pomoci s oblékáním a obouváním a výkonem fyziologické potřeby. K tomu uvedl, že nezapne knoflík u košile a kalhot, potřebuje zasunout tričko a tílko do kalhot, není schopen si vybrat oblečení podle ročního období a počasí, zavázat si tkaničky a vyžaduje pomoc s nazouváním kotníčkové obuvi. Zároveň po výkonu fyziologické potřeby potřebuje zkontrolovat a případně domýt po stolici a je mu nutné připomínat mytí rukou po použití WC, před jídlem, po příchodu domů apod.

[22] Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v posudku ze dne 18. 6. 2014, č. j. 2014/719-HK, dospěla k závěru, že žalobce je osobou do 18 let věku, která se podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni – středně těžká závislost, protože žalobce nebyl schopen zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb: stravování, oblékání a obouvání, péče o zdraví a osobní aktivity. Posudková komise na základě dostupných podkladů u žalobce konstatovala dětskou mozkovou obrnu – lehkou triparetickou formu s poruchou orofaciální motoriky, lokomoční stádium 7, GMFCS II. stupně. Stav po korekčních zákrocích na měkkých tkáních ve více etážích na levé dolní končetině v roce 2008; podélné plochonozi s valgozitou pat, vadné držení těla; mentální schopnosti v pásmu mírného podprůměru; logické uvažování a abstraktně-vizuální myšlení zasahuje do pásma lehkého mentálního postižení. Středně těžká celoročně přetrvávající alergická rýma se zhoršením na jaře a v létě. Ostatní doložená zdravotní postižení považovala posudková komise za méně významná při hodnocení posudkových kritérií ve věci příspěvku na péči. Posudková komise uvedla, že v podkladové dokumentaci nebylo doloženo tak závažné postižení mentálních schopností či jiné závažné postižení duševních schopností, které by odůvodňovalo nezvládnutí základní životní potřeby orientace v rozsahu daném posudkovými kritérii s přihlédnutím k věku. Žalobce dosáhl dle klasifikačních kritérií dětské mozkové obrny lokomočního stádia 7 – chodí nezávisle, samostatně dokonce i mimo byt. Podle klasifikačního systému hrubé motoriky (GMFSC) hodnocen podle II. stupně – je schopen chůze s jistým omezením, pomůcky pro chůzi však nevyžadoval déle než do 4 let. Žalobce je proto samostatně mobilní bez opory a odborná vyšetření neprokazují závažné porušení stability při chůzi, nesvede poskoky na jedné noze, ale krátce na ní vydrží stoj. Pro únavnost větší pohybovou zátěž nezvládne. Na rukách popisována menší kvalita jemné motoriky, nebyla ale popsána ztráta úchopové funkce horních končetin. Má obtíže s polykáním a strava je mu mixována. Oproti posudku lékaře v prvním stupni posudková komise neuznala žalobci základní životní potřeby mobilitu a tělesnou hygienu. V případě první nebyla doložena taková tíže postižení, pro kterou by ji žalobce neměl zvládnout v rozsahu daném posudkovými kritérii. Žalobce je samostatně mobilní bez opěrných pomůcek s nižší výdrží pro zátěž. U druhé z podkladové dokumentace nevyplývá taková tíže postižení, pro kterou by neměl být schopen zvládnout výkon tělesné hygieny, případně s věkem přiměřeným vybízením a občasnou dopomocí, kterou nelze hodnotit jako mimořádnou, přičemž zvládnutí této základní životní potřeby se hodnotí i s využitím vhodných facilitátorů. Posudková komise se dále vyjádřila i k námitkám zákonného zástupce, že v roce 2012 byla žalobci přiznána i potřeba pomoci v oblékání a obouvání a u výkonu fyziologické potřeby, přestože zdravotní stav žalobce je stále stejný. Podle sociálního šetření a lékařských nálezů nebylo odůvodněné, aby nezvládal výkon fyziologické potřeby samostatně a aby se neoblekal a nesvlékal sám. Pro poruchu jemné motoriky a užívání ortopedické obuvi zohlednila posudková komise pomoc při obouvání. Nebyla však doložena taková tíže postižení, pro kterou by neměl být žalobce schopen samostatně zvládnout tělesnou hygienu s věku

pokračování

přiměřeným dohledem a občasnou dopomocí. Posudková komise přitom považovala posudek ze dne 11. 1. 2012, podle něhož nezvládal žalobce šest základních potřeb, za nadhodnocený.

[23] Posudkem ze dne 26. 6. 2014, č. j. 2014/1133-HK, posudková komise opravila výrok a odůvodní posudku ze dne 18. 6. 2014 tak, že posudek datovala ke dni 6. 2. 2014; ve věci však setrvala v plném rozsahu na svém posudkovém zhodnocení.

III. a)

Námítka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože absence této zásadní vady rozsudku je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, č. 617/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Stěžovatel spatřuje nesrozumitelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud považoval za nutnou osobní prohlídku žalobce, ačkoli neuvedl, v čem spatřuje nedostatečnost zdravotní dokumentace. Zároveň se stěžovatel domnívá, že krajský soud sice shledal provedené sociální šetření za nedostatečné, ale neuvedl, v čem nedostatky spatřoval a jak mělo být šetření doplněno.

[25] Za nesrozumitelné je podle judikatury zdejšího soudu nutné považovat takové rozhodnutí, z něhož by nebylo možné jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat. Dále pokud by z něj nevyplývalo, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Rovněž pokud by výrok soudu byl vnitřně rozporný nebo by z něj nebylo možno zjistit, jak vlastně rozhodl. S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani jednoho z účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Přitom případné rozpory je možné odstranit i výkladem s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům účastníků řízení (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72).

[26] Ačkoli je samotné odůvodnění rozsudku krajského soudu poměrně krátké, neshledal zdejší spor žádné rozpory, které by bylo nutné odstranit zvláštním výkladem. Krajský soud ve svém rozsudku poukázal na určité dílčí aktivity základních životních potřeb (dle § 2a vyhlášky o sociálních službách je zvládnutí každé jednotlivé dílčí aktivity nutnou podmínkou pro zvládnutí celé potřeby), k nimž nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, nebo se posudková komise k jejich zvládnutí výslovně nevyjádřila. Pokud stěžovatel namítá, že mu nebylo jasné, jaké nedostatky spatřoval krajský soud ve zdravotní dokumentaci a sociálním šetření, přirozeně se jednalo o nedostatečná skutková zjištění ohledně uvedených dílčích aktivit, nebo absentující výslovné zhodnocení jejich zvládnutí. Stěžovateli tak stačilo doplnit mezery ve skutkovém stavu, které naznačil krajský soud. Rovněž měl podrobně odůvodnit závěry ohledně zvládnutí uvedených dílčích aktivit, pokud podkladová dokumentace sice dostatečně zachycovala skutkový stav, ten ale nebyl dostatečně přesvědčivě prezentován (viz test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti lékařského posudku popsany např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20). Nejvyšší správní soud proto neshledal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v jeho nesrozumitelnosti a případ mohl věcně přezkoumat.

III. b)

Posouzení žalobcovy schopnosti zvládat vybrané základní životní potřeby

[27] Stěžovatel předně obsáhle zdůvodňuje, proč je žalobce schopen zvládat základní životní potřeby mobilitu, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby a orientaci.

[28] Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách „[p]ři posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost“; přičemž péče o domácnost se neposuzuje u osob mladších 18 let (§ 9 odst. 3 tamtéž).

[29] Podle § 2a vyhlášky o sociálních službách „[p]okud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu“.

[30] Nejvyšší správní soud zastává konzistentně ve své judikatuře názor, že posouzení zdravotního stavu pro účely dávek systému sociálního zabezpečení je věcí odborně medicínskou, k níž nemají soudy potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Pro rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce o příspěvku na péči je klíčový lékařský posudek, který vychází zejména ze zdravotního stavu posuzované osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (§ 25 odst. 3 citovaného zákona). V navazujícím odvolacím řízení zajišťuje přezkum zdravotního stavu, stupně závislosti a neschopnosti zvládat základní životní potřeby Ministerstvo práce a sociálních věcí (§ 28 odst. 2 téhož zákona), které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Předmětem lékařského posouzení je především zhodnocení příčinné souvislosti mezi dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a neschopností zvládat určité základní životní potřeby v přijatelném standardu (§ 9 odst. 4 a 5 zákona o sociálních službách), což je dle § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách právě jedna z hlavních náležitostí lékařského posudku. Jelikož lékařský posudek je stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost, resp. správnost. Lékařský posudek lze považovat za takový jen v případě, že se v něm posudkový lékař, případně posudková komise, vypořádají se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným posuzovaným a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2014, č. j. 5 Ads 94/2014 - 22; ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20; ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53; ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004 - 58; ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61, č. 800/2006 Sb. NSS; ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48).

[31] Posuzování schopnosti zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu probíhá na základě posudkových kritérií, tj. podle výčtu vymezených dílčích aktivit příslušné základní životní potřeby, která jsou uvedena v příloze č. 1 k vyhlášce o sociálních službách. Přitom neschopnost zvládat i pouze jedinou dílčí aktivitu znamená, že posuzovaný není schopen zvládat celou základní životní potřebu (§ 2a citované vyhlášky). Nejvyšší správní soud toto ustanovení vyložil tak, že pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá,

pokračování

a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládnutou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 - 32). Jinými slovy, posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby není intuitivní, ale vyplývá z objektivizovaných kritérií – příslušných dílčích aktivit základních životních potřeb. Jestliže v řízení o příspěvku na péči vzniknou pochybnosti o tom, zda je posuzovaný schopen zvládat určité dílčí aktivity základní životní potřeby, nepostačí pro zachování úplnosti, správnosti a přesvědčivosti posudku tyto pochybnosti rozptýlit paušálním tvrzením, že příslušnou základní životní potřebu posuzovaný zvládá. Naopak je nutné se detailně zabývat spornými dílčími aktivitami a doložit na zjištěném skutkovém stavu, zvládá-li je posuzovaný v přijatelném standardu.

[32] Na základě výše uvedených úvah se zdejší soud ztotožnil v případě mobility se závěrem krajského soudu, že nebylo postaveno najisto, zda byl žalobce schopen danou základní životní potřebu zvládat. Ačkoli posudková komise klasifikovala žalobcovu schopnost pohybu jako lokomoční stádium 7 a GSFSC II. stupně, nevypovídala se skutečností zjištěnou během sociálního šetření, že „*schody prý sám nezvládá, musí se pořád něčeho držet*“. Z uvedeného zjištění není zcela jasné, zda je žalobce schodů schopen vyjít sám, třeba i za použití vhodných facilitátorů, nebo potřebuje vedle pomůcek i asistenci jiné osoby. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se závěrem stěžovatele, že paušální závěr o schopnosti zvládat mobilitu je dostatečným posudkovým sdělením a automaticky zahrnuje i dílčí aktivitu – chůzi po schodech. Rovněž neobstojí ani názor, že pokud v lékařské dokumentaci není zmínka o tom, že by žalobce nebyl schopen po schodech chodit, chodit sám po schodech dokáže. V obou případech totiž stejně tak mohlo dojít k opomenutí posoudit uvedenou dílčí aktivitu. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že jakákoli klasifikace ze své povahy skrze zobecnění zkresluje skutečnost, a může tak být v určitých případech zavádějící, pokud rozhodující orgán vychází pouze z odborné klasifikace, ale nezohlední individuální okolnosti případu. Zkreslení může odvrátit právě dostatečný rozbor jednotlivých dílčích aktivit základní životní potřeby na základě zjištěného skutkového stavu nebo osobní vyšetření posuzovaného.

[33] Obdobné pochybení shledal zdejší soud i v části posudku týkající se tělesné hygieny. Ačkoli ze sociálního šetření vyplývá, že s celkovou hygienou musí rodiče žalobci pomáhat, posudková komise paušálně konstatovala, že nevyplývá z podkladové dokumentace taková tíže postižení, pro které by tělesnou hygienu s přiměřeným vybízením a za použití vhodných facilitátorů nemohl zvládat. Nejistila přitom, zda žalobce není schopen uvedenou základní životní potřebu zvládat z důvodu pohybového omezení, zhoršené motoriky či stupně mentální vyspělosti s ohledem na jeho věk a zdravotní stav. Rovněž se nezabývala otázkou, je-li příčinou neschopnosti zvládat tělesnou hygienu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, nebo například neochota žalobce.

[34] Povinnost zabývat se dílčími aktivitami mobility a tělesné hygieny platí o to více za situace, kdy posudkový lékař v řízení před správním orgánem prvního stupně přiznal žalobci neschopnost zvládat uvedené potřeby, ale v odvolacím řízení posudková komise tyto potřeby neuznala a naopak žalobci uznala nezvládání základní životní potřeby oblékání a obouvání. Ačkoli je takový postup za podmínky, že v odvolacím řízení nebude snížen již dosažený stupeň závislosti, zákonný (§ 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; srovnej přiměřeně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, č. j. 4 Ads 42/2013 - 43), jedná se o překvapivý zvrat, který žalobce nemohl očekávat a proti němuž se nemohl bránit opravnými prostředky (respektive se mohl bránit až správní žalobou). I s ohledem na tuto skutečnost měla posudková komise tím spíše doložit u sporných dílčích aktivit důvody, pro které se odchýlila od posudku, který vyhotovil posudkový lékař v prvostupňovém řízení.

[35] Neschopnost zvládat výkon fyziologické potřeby namítal žalobce v odvolání. Předně odkazoval na posudkové hodnocení z roku 2012, jímž mu byla potřeba uznána, a zároveň poukazoval na potřebu kontroly a případného domytí po stolici. Posudková komise stejně jako v předchozích případech paušálně konstatovala, že podle sociálního šetření v souladu s lékařskými nálezy není důvod, aby výkon fyziologické potřeby nezvládal sám. S ohledem na výše uvedené tento závěr rovněž neobstojí.

[36] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem i v dílčím závěru ohledně zvládnutí základní životní potřeby orientace. Z šetření sociální pracovnice z 13. 2. 2014 vyplývá, že žalobce rodiče vozili např. k lékaři či do školy. V žalobě k tomu žalobce uvedl, že z důvodu mentálního postižení a z něj vyplývající nedostatečné orientace v prostoru a čase není schopen se samostatně pohybovat v obci svého bydliště a dojít např. ke knihovně, kostelu apod. Závěru o nedostatečné orientaci v čase napovídá i informace obsažená v záznamu ze sociálního šetření, že žalobce si není schopen uvědomit, která je roční doba a podle toho samostatně zvolit vhodné oblečení. Nejvyšší správní soud v tomto souhlasí s krajským soudem, který dovedl, že z posudku posudkové komise není seznatelné, zda vožení žalobce rodiči na různá místa je zapříčiněno jeho nepříznivým zdravotním stavem, respektive zda a do jaké míry takový případný nedostatek schopnosti orientace (včetně neschopnosti samostatně používat prostředky hromadné dopravy) lze přičíst stupni bio-psycho-sociálního vývoje desetiletého dítěte (srov. § 10 zákona o sociálních službách, § 2b vyhlášky o sociálních službách). Vzhledem k tomu ani ve vztahu k posouzení zvládnutí základní životní potřeby orientace nelze považovat posudek posudkové komise za úplný a přesvědčivý.

[37] Kasační námitky stěžovatele k jednotlivým základním životním potřebám tedy nejsou důvodné.

III. c) Osobní prohlídka žalobce

[38] Stěžovatel dále zastává názor, že posudková komise měla k dispozici dostatečnou podkladovou dokumentaci na to, aby mohla zdravotní stav žalobce posoudit bez jeho osobní prohlídky. Zároveň argumentuje obšírným výčtem jednotlivých lékařských zpráv, z nichž posudková komise vycházela.

[39] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že přímé osobní vyšetření posuzovaného lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011 - 8). Přitom osobní vyšetření posuzovaného posudkovým lékařem nebo posudkovou komisí je základním prostředkem pro odstraňování rozporů mezi závěry sociálního šetření a posudkovým hodnocením posudkové komise (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25) či může také sloužit k objasnění dalších nejasností ohledně zvládnutí jednotlivých dílčích aktivit základních životních potřeb.

[40] Z předcházející části, v níž se zdejší soud věnoval hodnocení jednotlivých základních životních potřeb, vyplývá, že bylo namístě, aby byl žalobce při jednání posudkové komise přítomen. Zjištěný skutkový stav totiž obsahuje četné nejasnosti bránící posouzení schopnosti zvládat některé základní životní potřeby, jak bylo výše uvedeno. Přitom vytčené rozpory by bylo možné odstranit právě i osobním vyšetřením žalobce. Pro posouzení, zda je podkladová dokumentace pro jednání bez přítomnosti posuzovaného dostatečná, přirozeně není rozhodný počet dostupných podkladů, nýbrž jejich obsah a kvalita. Rozsáhlý výčet podkladové

pokračování

dokumentace není sám o sobě podstatný, pokud podklady neobsahují potřebné informace pro zhodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzovaného a jeho vlivu na schopnost zvládat jednotlivé základní životní potřeby.

[41] Dílem za nedostatečné hodnotil zdejší soud i výsledky sociálního šetření. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem stěžovatele, že sociální šetření má svoje limity a vychází především z rozhovoru a pozorování, které nemůže vzhledem k důstojnosti posuzovaného spočívat ve faktickém ověřování všech dílčích aktivit posuzovaných základních životních potřeb, ačkoli nic nebrání tomu, aby některé z nich ověřeny byly (srovnej § 25 odst. 1 závěr věty první zákona o sociálních službách). Nejvyšší správní soud ovšem shledává v provedeném sociálním šetření obsahové nedostatky, které sociální pracovnice mohla jednoduše odstranit doplňujícími otázkami, respektive jasnou formulací záznamu. Například v případě mobility není zřejmé, co znamená, že žalobce sám nezvládá schody a musí se něčeho držet, tj. jedná-li se o nutnou asistenci dopomáhající osoby, nebo přítomnost vhodných facilitátorů, či zda jsou rozdíly mezi schody v interiéru bydliště žalobce, v jiných budovách či venku. K orientaci mohla sociální pracovnice zjistit, co konkrétně znamená sdělení matky žalobce, že žalobce je zmatený v místě a čase, přičemž mohla získat informace ke schopnosti orientovat se v jednotlivých prostředích, ve kterých se žalobce běžně pohybuje (domov, škola apod.). K tělesné hygieně bylo možné se dotázat, v jakých konkrétních úkonech rodiče žalobci pomáhají při celkové hygieně a proč atd.

[42] Kasační námitka proto není důvodná.

III. c) Ostatní námitky

[43] Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud nezohlednil § 9 odst. 4 a 5 a § 10 zákona o sociálních službách, protože nerozlišoval u žalobce mezi příčinami neschopnosti zvládat základní životní potřeby spočívajícími ve zdravotním stavu a v jiných důvodech.

[44] Podle § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách „[p]ři hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřiblíží k pomoci, dohledu nebo péči, která vylučuje z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu“.

[45] Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách „[p]ro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředí“.

[46] Podle § 10 zákona o sociálních službách „[u] osoby do 18 let věku se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle § 9 odst. 1 a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřiblíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku“.

[47] Nejvyšší správní soud v této námitce neshledává rozpor se stěžovatelem v tom, že hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby v kontextu výše citovaných

zákoných kritérií je úkolem posudkové komise. Jak bylo výše uvedeno, soudy nemají potřebné znalosti pro hodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jeho vlivu na schopnost zvládat základní životní potřeby a pro hodnocení stupně bio-psycho-sociálního vývoje dítěte. Nejvyšší správní soud proto postrádá především v lékařském posudku ze dne 18. 6. 2014 závěry, zda žalobce základní životní potřeby konkretizované výše nezvládá z jiných než zdravotních důvodů a je-li pomoc, dohled či péče vzhledem k věku a zdravotním omezením standardní či mimořádná. Z vlastního posudkového hodnocení, které začíná na str. 6 lékařského posudku, přitom nejsou zřejmé žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly být oporou pro aplikaci citovaných zákoných ustanovení. Správní soudy nejsou pomyslnou třetí instancí, která by měla za úkol zhojit pochybení správních orgánů při posouzení zdravotního stavu žalobce, ale orgány příslušející k soudní moci, které poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Není proto možné klást krajskému soudu k tíži, že nedoplnil svými úvahami předložený posudek, který nebyl dostatečně přesvědčivý a úplný, jak vyžaduje judikatura zdejšího soudu.

[48] Kasační námitka není důvodná.

[49] Závěrem stěžovatel namítá, že se krajský soud nezabýval jeho vyjádřením k podané žalobě. Předmětem přezkumu žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle hlavy II. dílu 1. s. ř. s. jsou rozhodnutí správních orgánů, kterými se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s., § 9 správního řádu). Předmětem přezkumu v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. jsou právě správní rozhodnutí. Pokud správní rozhodnutí z určitého důvodu nedosahuje požadované kvality, aby obstálo v soudním přezkumu, nemůže tyto nedostatky zhojit správní orgán ani dodatečným vyjádřením k žalobě, ani kasační stížností (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 10. 2003, č. j. 2 A 552/2002 - 25). Vyjádření správního orgánu k žalobě jsou zpravidla pouze určitá vodítka pro rozhodující správní soud, ale přezkum zůstává zaměřen na samotné rozhodnutí. Jelikož soudy přezkoumávají správní rozhodnutí v rámci žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), je zohlednění vyjádření správního orgánu vhodné, ale nikoli nutnou, částí odůvodnění rozsudku. Správní orgán totiž obrazně řečeno pravil, co pravil měl a chtěl, již samotným vydáním správního rozhodnutí. Pokud tedy rozhodnutí žalovaného obsahovalo závažné nedostatky, pro které nemohl samo o sobě v soudním přezkumu obstát, a krajský soud se nevypořádal s vyjádřením žalovaného k žalobě, nejedná se o takovou vadu řízení, pro kterou by měl zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušit. Ostatně již v rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, zdejší soud konstatoval, že „[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti“.

[50] Ani tato kasační námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[51] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji zdejší soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[52] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalobce potom zdejšímu soudu nedoložil, že by mu nějaké náklady v řízení

pokračování

o kasační stížnosti před zdejším soudem vznikly (jeho zástupkyně nečinila v řízení o kasační stížnosti žádný úkon).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu